

Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 4ª planta (edifici S) - Barcelona
08010 Barcelona

Tel: 938874514
Fax: 938844914
A/e: social11.barcelona@xij.gencat.cat

NIG 0801944420168025018

Seguretat social en matèria de prestacions 537/2016 B

Matèria: Incapacitat permanent per MC o ANL

Part demandant/executant: [REDACTAT]
Advocat/ada: Alberto Javier Pérez Morte
Graduat/ada social:
Part demandada/executada: INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS)
Advocat/ada:
Graduat/ada social:

SENTÈNCIA 199/2018

Barcelona, 16 de maig de 2018

[REDACTAT] magistrat jutge titular del Jutjat Social número 11 de Barcelona, en el judici promogut per [REDACTAT] assistit del lletrat Alberto Javier Pérez Morte, contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, representat i assistit de la lletrada [REDACTAT] en matèria d'incapacitat permanent.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data 24-10-2016, es va admetre a tràmit per aquest Jutjat, per torn de repartiment, la demanda subscripta per la part actora, en la qual després d'al·legar els fets i fonaments que va estimar pertinents al seu dret, va sol·licitar que es dicti una sentència en què es declari el reconeixement a percebre la prestació per incapacitat permanent en grau d'absoluta per a tota mena de treball.

Segon. Un cop es va assenyalar dia i hora per celebrar l'acte de judici, aquest va tenir lloc el dia 16-5-2018. En el tràmit d'al·legacions la part actora va ratificar i es va afermar i en la seva demanda. Per la seva banda, l'INSS s'hi va oposar en els termes recollits en suport informàtic; a continuació es van practicar les proves proposades i admeses, consistents en tenir per reproduït l'expedient administratiu, documental i pericial mèdica. En la fase de conclusions el demandant va sostenir els seus punts de vista i va sol·licitar d'aquest Jutjat que dicti una Sentència d'acord amb les seves pretensions. Tot seguit, el judici va quedar vist per a sentència.

Codi Segur de Verificació:

Signat per Tuset del Pino, Pedro;

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ajusticia.gencat.cat/AP/consulteCSV.html>

Data i hora 18/05/2018 11:52

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

Primer. La part actora, amb DNI [REDACTAT] està afiliada al règim general de la Seguretat Social, amb el NASS [REDACTAT] va néixer el [REDACTAT] i la seva professió habitual és la d'operari de fàbrica de cervesa (expedient administratiu, folis 48 girat i 49 girat, no controvertit).

Segon. L'actor va sol·licitar el reconeixement de la seva incapacitat permanent en data del 25-4-2016. El 8-6-2016 l'INSS va emetre una resolució per la qual declarà que no procedia declarar a l'actor en cap grau d'incapacitat permanent (expedient administratiu, folis 39 girat a 49).

Tercer. El dictamen mèdic de l'ICAM, de data 31-5-2016, sense presumpció d'IP, diagnostica les següents limitacions funcionals: *"Pancolitis ulcerosa distal corticodependent perianal complexa diagnosticada l'any 2011 (abcés i fistula perianal) en tractament, des de 2013 controls endoscòpics que demostren colon tubular sense activitat inflamatòria. Diabetès Mel.litus II insulinodependent sense cap complicació. Sd. ansiós-depressiu en tractament. Obesitat grau 1-2. HAT"*

Quart. L'informe mèdic de la Dra. [REDACTAT] de data 8-5-2018, i la seva pericial, acrediten que l'actor pateix una *"Panolitis Ulcerosa Distal, desde el 2005, tras ser diagnosticado inicialmente de una colitis ulcerosa izquierda en el 2001. Asimismo, cumple criterios diagnósticos de Trastorno de ansiedad generalizada y Trastorno adaptativo con sintomatología depresiva. La sintomatología que presenta se caracteriza por tenesmo, urgencia a incontinencia fecal (de 10 a 30 deposiciones diárias), así como clínica ansiosa, síntoma que le interfieren claramente en el desarrollo de las actividades de su vida cotidiana, provocando aislamiento social y abandono de actividades"*.

Les patologies són cròniques, severes i irreversibles, no compatibles amb IQ i refractàries a tractament mèdic (doc. 1 a 5 i pericial mèdica de l'actor).

Cinquè. L'actor va interposar una reclamació prèvia el 30-6-2016, que va ser desestimada per resolució expressa del 14-7-2016 (expedient administratiu, folis 52 a 57 girat i 60 girat).

Sisè. La base reguladora de la prestació és la de 2.924,27 euros mensuals i el percentatge del 100%. Quant a la data d'efectes econòmics és la de 31-5-2016 (conformitat).

FONAMENTS DE DRET

Primer. Els fets es declaren provats d'acord amb una apreciació conjunta de la

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejh.judicial.gencat.cat/AP/consultarCSV.html>
Data i hora: 16/05/2018 11:52
Codi Segur da Verificació: [REDACTAT]
Signat per Tusel del Pino, Pedro;

documental, en especial dels diversos informes mèdics emesos i recollits al dictamen mèdic de l'ICAM.

En aquest sentit, és al Jutjador d'instància al qui correspon la valoració conjunta per expressar la seva convicció en la forma que ordena l'article 97.2 de la Llei reguladora de la jurisdicció social, de manera que a l'hora de valorar la prova; ha d'acudir a les regles sobre la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, l'últim apartat del qual assenyala que "Per a l'aplicació del que disposen els apartats anteriors d'aquest article, el tribunal ha de tenir present la disponibilitat i la facilitat probatòria que correspon a cada una de les parts del litigi."

D'igual manera, és obligat referir-se a la doctrina del Tribunal Constitucional, per mitjà de la seva Sentència 7/1994 de 17 de gener (RTC 1994, 7), en la qual es consigna que "como hemos declarado en la STC 227/1991 (RTC 1991, 227), fundamentos jurídico 5, cuando las fuentes de prueba se encuentran en poder de una de las partes del litigio, la obligación constitucional de colaborar con los tribunales en el curso del proceso (artículo 118 C.E [RCL 1978, 2836]) conlleva que dicha parte es quien debe aportar los datos requeridos, a fin de que el órgano judicial pueda descubrir la verdad. Asimismo nuestra jurisprudencia afirma que los tribunales no pueden exigir de ninguna de las partes una prueba imposible o diabólica, so pena de causarle indefensión contraria al artículo 24.1 de la C.E., por no poder justificar procesalmente sus derechos e intereses legítimos mediante el ejercicio de los medios probatorios pertinentes para su defensa (SSTC 98/1987 [RTC 1987, 98], fundamento jurídico 3 y 14/1992 [RTC 1992, 14], fundamento jurídico 2), sin que los obstáculos y dificultades puestos por la parte que tiene en su mano acreditar los hechos determinantes del litigio, sin causa que lo justifique, puedan repercutir en perjuicio de la contraparte, porque a nadie es lícito beneficiarse de la propia torpeza (STC 227/1991 [RTC 1991, 227], fundamento jurídico 3)".

Per a una recta interpretació de la qüestió, cal partir de les disposicions que contenen l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil i l'article 56.1 b de la Llei de procediment laboral.

L'article 216 precitat, després d'establir en els seus tres primers apartats unes regles generals sobre la càrrega de la prova i en el apartat quart les aplicables en els processos sobre competència deslleial i sobre publicitat il·lícita, disposa en el seu apartat 5 que aquelles normes són d'aplicació sempre que una disposició legal expressa no distribueixi amb criteris especials la càrrega de provar els fets rellevants.

Aprofundint en la qüestió probatòria, la doctrina constitucional (STC 44/1989, de 20 de febrer) ha assenyalat que, per ser una facultat que pertany a la potestat jurisdiccional, correspon en exclusiva als jutges i tribunals ponderar els diferents elements de prova i valorar-ne el significat i la transcendència pel que fa a la fonamentació de la decisió que es conté en la sentència.

I aquesta llibertat de l'òrgan judicial per a la lliure valoració de la prova, implica, com també assenyala la mateixa doctrina (STC 175/85, de 15 de febrer -RTC

Codi Segur de Verificació

Signat per Tuset del Pino, Pedro;

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ej.justicia.gencat.cat/APlonassuflcaSV.html>

Data i hora: 16/05/2018 11:52

1985, 175-) que pugui realitzar inferències lògiques de l'activitat probatòria portada a terme, sempre que no siguin arbitràries, irracionals o absurdes. Ara bé, el jutge o tribunal d'instància és sobirà per a l'apreciació de la prova, sempre que la seva lliure apreciació sigui raonada, exigència que ha posat de manifest la pròpia doctrina constitucional (STC 24/1990, de 15 de febrer [RTC 1990, 24]), la qual cosa vol dir que la resolució judicial ha de contenir el raonament sobre les conclusions de fet, a fi que les parts puguin conèixer el procés de deducció lògica del judici fàctic seguit per l'òrgan judicial. La vigent Llei de procediment laboral ha recollit expressament aquesta doctrina en el seu article 97.2, en disposar que la sentència, apreciament els elements de convicció, ha de declarar expressament els fets que consideri provats, fent referència en els fonaments de dret *als raonaments que l'han portat a aquesta conclusió*.

Consegüentment, en aquest cas, ateses les invocacions de fet efectuades per l'actora i la contestació que hi ha donat la demandada, aquest magistrat ha efectuat el raonament sobre el procés lògic que l'ha conduït a fonamentar les afirmacions que, respecte de la problemàtica substancial i de fons plantejada, integren el relat fàctic de la sentència que seguidament relacionaré.

Segon. Com a qüestió preliminar, la invalidesa es presenta com un esdeveniment excepcional de la vida laboral (STC 197/2003 [RTC 2003, 197] i STC78/2004 [RTC 2004, 78]). Davant d'altres contingències, com la jubilació, que suposa la culminació ordinària de la vida activa provocada pel declivi natural de les facultats per realitzar adequadament el treball per raó de l'edat, la incapacitat és una circumstància sobrevinguda derivada de reduccions anatòmiques o funcionals greus que passa quan la persona es troba en edat de treballar, que produeix la disminució o l'anul·lació de l'aptitud laboral.

Les decisions en matèria d'invalidesa permanent no són extensibles ni generalitzables, atès que lesions aparentment idèntiques poden afectar els treballadors de diferent manera quant a la seva incidència en la capacitat de treball. Per això en realitat, com s'ha encarregat de donar resposta en diverses sentències el Tribunal Suprem, no és aquesta una matèria pròpia de la unificació de doctrina (LPL [RCL 1995, 1144, 1563], article 217), tant per la dificultat d'establir la identitat de l'abast de l'efecte invalidant, com perquè es tracta, pel general, de supòsits en els quals l'enjudiciament afecta més a la fixació i valoració de fets singulars que a la determinació del sentit de la norma en una línia interpretativa de caràcter general. Per això, la determinació del grau d'invalidesa manca d'interès casacional (STS 23-6-05, rec. 3304/04 [RJ 2005, 7872]), ja que no importa tant la incapacitat en si com l'incapacitat, la malaltia com el malalt.

En la seva modalitat contributiva, és incapacitat permanent la situació del treballador que, després d'haver estat sotmès al tractament prescrit i d'haver estat donat d'alta mèdicament, presenta reduccions anatòmiques o funcionals greus, susceptibles de determinació objectiva i previsiblement definitives, que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral.

Tres són, per tant, les notes característiques que defineixen el concepte d'invalidesa permanent: 1) Que les reduccions anatòmiques o funcionals siguin

Codi Segur de Verificació:
Signat per Tuset del Pino, Pedro;
Dec. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejusticia.gencat.cat/A/P/consultas/CSV.html>
Data i hora 18/05/2018 11:52

objectivables («susceptibles de determinació objectiva»); és a dir, que es puguin constatar medicament de manera indubtable, i que no es basin en la mera manifestació subjectiva de l'interessat; 2) Que siguin «previsiblement definitives», això és, incurables, irreversibles; per això és suficient una previsió seriosa d'irreversibilitat per fixar el concepte d'invalidesa permanent, ja que, com que la medicina no és una ciència exacta, sinó fonamentalment empírica, resulta difícil l'absoluta certesa del pronòstic, que només es pot emetre en termes de probabilitat; i 3) Que les reduccions siguin greus des de la perspectiva de la seva incidència laboral, fins al punt que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral en una escala gradual que va des del mínim d'un 33% de disminució en el seu rendiment per a la professió habitual –incapacitat permanent parcial– a la que impedeix la realització de totes o les tasques fonamentals d'aquella –incapacitat permanent total– fins a l'abolició del rendiment normal per a qualsevol professió o ofici que el mercat laboral pugui oferir –incapacitat permanent absoluta– (TSJ Extremadura 10-6-05, rec. 203/05 [AS 2005, 1288], TSJ Navarra 31-10-03, rec. 334/03 [AS 2003, 4072], TSJ Madrid 25-7-03, rec. 2949/03 [AS 2003, 3889], TSJ Castella-la Manxa 28-12-01, rec. 1024/01 [AS 2002, 196], TSJ Catalunya 31-1-00, rec. 2013/99 [AS 1999, 5434], Extremadura 13-4-98, rec. 216/98 [AS 1998, 5935]).

L'article 137.5 del Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, pel qual es va aprovar el Text refós de la Llei general de la Seguretat Social determina que s'entén per **incapacitat permanent absoluta per a tot treball** la que inhabilita completament el treballador per a tota professió o ofici, i el Tribunal Suprem ha interpretat en les sentències de 18 de gener de 1988 (RJ 1988, 8) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 317) l'article 135 del text de 1974 (RCL 1974, 1482), d'identíc contingut que l'actual, i afirma que cada cas s'ha de considerar individualment per qualificar el grau d'invalidesa, ja que aquell depèn de la concreta capacitat residual del subjecte concret en un moment determinat.

La invalidesa permanent absoluta per a qualsevol treball suposa la impotència per a l'exercici útil de qualsevol activitat per lleugera o sedentària que sigui, Sentència del Tribunal Suprem de 2 de març de 1985 (RJ 1985, 1263), i la inhabilitat per a qualsevol possible activitat dins de l'àmplia gamma d'ocupacions laborals, perquè implica no poder realitzar cap esforç, ni tan sols un treball sedentari segons les sentències del Tribunal Suprem de 23 (RJ 1989, 281) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 318), 14 de febrer (RJ 1989, 749) i 7 de març de 1989 (RJ 1989, 1807). La invalidesa permanent absoluta per a qualsevol treball suposa la impotència per a l'exercici útil de qualsevol activitat per lleugera o sedentària que sigui, Sentència del Tribunal Suprem de 2 de març de 1985 (RJ 1985, 1263), i la inhabilitat per a qualsevol possible activitat dins de l'àmplia gamma d'ocupacions laborals, perquè implica no poder realitzar cap esforç, ni tan sols un treball sedentari segons les sentències del Tribunal Suprem de 23 (RJ 1989, 281) i 30 de gener de 1989 (RJ 1989, 318), 14 de febrer (RJ 1989, 749) i 7 de març de 1989 (RJ 1989, 1807).

Tercer. De la prova practicada continguda en el fet provat quart, ha quedat acreditat que l'actor presenta un quadre clínic altament invalidant tant per a la seva vida diària com a per a qualsevol activitat, atès la seva pancolitis ulcerosa,

severa, crònica, irreversible, sense possibilitat d'IQ i refractària a tractament mèdic, i la seva incontinència fecal.

Conseqüentment, aquest magistrat arriba a aquestes conclusions després dels informes mèdics aportats i la pericial mèdica de l'actor, que mereixen la més plena objectivitat i imparcialitat, per la qual cosa, he d'estimar la demanda quant a la pretensió en el reconeixement de la incapacitat permanent en grau d'absoluta sol·licitada per a tota mena de professió.

En similar sentit s'ha pronunciat la Sentència de la Sala Social del TSJ de Catalunya núm. 6141/2013, d'1-0-2013 (rec. núm. 6796/2012, ponent Sra. Lidia Castell Valldosera), quan afirma que:

"... amb la citada patologia (colitis ulcerosa) és impossible que una persona pugui treballar en condicions normals, no tan sols en la seva professió habitual ... sinó també en qualsevol altre tipus de professió, perquè aquestes dificultats i problemes els trobarà en qualsevol altre feina, fins i tot en les més sedentàries".

Quart. Al fil de l'esmentada qüestió, val a dir dues consideracions:

1a. No es pot desconèixer que és al Jutge social a qui correspon valorar la prova practicada, de conformitat amb el que es disposa en l'art. 97.2 LPL i els arts. 1242 del Codi Civil i 632 i 658 LEC; i pel que fa als criteris per formar la seva convicció, amb l'apreciació en sana crítica de tals elements probatoris per tal d'arribar a la seva conclusió fàctica, aquesta ha de prevaler, com a norma general, sobre qualsevol interpretació subjectiva o interessada, tenint en compte que en els supòsits de dictàmens mèdics contradictoris, cal respectar el que hagi servit de base a la resolució recorreguda, és a dir, l'admès com prevalent pel Jutge «a quo», llevat que es demostrés fefaentment l'error en què aquest hagués pogut incórrer en l'elecció, per tenir el postergat, una major credibilitat donada la categoria científica del facultatiu que ho hagi emès o per gaudir de major força de convicció.

Per si no fos prou, l'aplicació de les regles de la sana crítica imposa, en principi, que es concedeixi major valor probatori al dictamen de l'ICAM, com a Òrgan Tècnic del Servei Públic de la Salut, Entitat Gestora amb personalitat jurídica pròpia, diferent de l'INSS; i que uneix a la seva independència, l'especialització en la matèria, que a l'informe de metges particulars, encara que això no sigui de forma absoluta i tan excloent com pot semblar, sinó només quant a les apreciacions de fet que afectin a la integritat del treballador, encara que no a les conseqüències jurídiques, abast i valor de tals seqüeles que comprèn al jutgador, conjugant i valorant totes les circumstàncies i proves posades a la seva disposició.

Només d'excepcional manera ha de fer ús els Tribunals Superiors de la facultat de modificar, fiscalitzant-la, la valoració de la prova pericial feta pel Jutge social, facultat que li atribueix la Jurisprudència, per al supòsit que els elements assenyalats com a revisoris ofereixin tal alta força de convicció que, segons el

Codi Sagur de Verificació

Signat per Tuset del Pino, Pedro;

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejusticia.gencat.cat/AP/consultas/SV.html>

Data i hora 18/05/2018 11:52

parer de la Sala, delaten clarament l'error de fet sofert pel jutgador en l'apreciació de tal prova, o dit d'una altra manera: tota revisió fàctica de la sentència d'instància que reposa sobre perícies, ha de posar de manifest que el criteri mantingut en aquella, no es va subjectar a la regla de la sana crítica, representada si escau, per l'existència de raons científiques, lògiques o de major convicció, que aconsellin a la Sala fiscalitzar i variar l'abast interpretatiu conjunt de tan especials i privilegiades proves. La sobirania del jutgador d'instància en l'apreciació i la valoració de la prova pericial és tan àmplia i els marges per a la revisió són tan subtils, que el recurs de suplicació s'ha convertit ja en aquesta matèria, en un intent va i absolutament frustrant en la major part dels casos, resultant difícils d'objectivar les raons que en els escassos supòsits d'estimació del mateix, que puguin conduir a un pronunciament revisori de la sentència d'instància (Sentència núm. 738/1995 de 4 juliol AS 19952994 del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Màlaga - Sala social -).

Per tot l'anterior, prenc la següent

DECISIÓ

Estimo la demanda interposada per [REDACTED] contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEURETAT SOCIAL, i declaro a l'actor en situació d'incapacitat permanent en grau d'absoluta per qualsevol activitat, derivada d'una malaltia comuna, amb el dret a percebre una pensió del 100% sobre una base reguladora de 2.924,27 euros mensuals i data d'efectes econòmics del 31-5-2016; i tot l'anterior a més de les revaloracions i dels mínims legals corresponents, per la qual cosa condemno l'entitat gestora a sotmetre's a aquesta declaració i a pagar la prestació econòmica esmentada.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i els faig saber que hi poden interposar en contra un recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'anunciar davant d'aquest Jutjat per compareixença o per escrit en el termini dels cinc dies hàbils següents a la notificació d'aquesta decisió.

Aquesta és la meva sentència, que dispo, mano i signo.

Codi Segur de Verificació

Signal per Tusal del Pilo, Pedro;

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejusticia.gencat.cat/AP/consulteCSV.html>

Data i hora 15/05/2018 11:52

